

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 438/2016
21.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљене Д.Б., због кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Д.Б., адвоката Б.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 39/15 од 02.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1450/15 од 23.02.2016. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 21.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Д.Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 39/15 од 02.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1450/15 од 23.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 39/15 од 02.11.2015. године, окривљена Д.Б., оглашена је кривом због кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од три године. Истом пресудом окривљена је обавезана, на основу члана 264. став 1. ЗКП, да плати трошкове кривичног поступка у износу од 73.500,00 динара, на име трошкова пуномоћника оштећене као и паушал у износу од 10.000,00 динара све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде као и да на основу члана 91. и 92. КЗ, врати имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела у износу од 67.707 евра у динарској противвредности од 8.125.000,00 динара, који износ је окривљена дужна да плати К. банци АД Б. у року од годину дана, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1450/15 од 23.02.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљене и жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене Д.Б., адвокат Б.П., због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, наведене пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак као и да донесе решење којим ће окривљеној одложити извршење казне затвора по наведеним правноснажним пресудама и браниоца окривљеног у смислу члана 488. став 2. ЗКП, обавести о седници већа тог суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован.

Бранилац окривљене Д.Б. у захтеву за заштиту законитости указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, учињену правноснажним пресудама на штету окривљене истиче да код окривљене није постојала намера да присвајањем новца који јој је као ликвидатору благајнику у банци био проверен на раду, прибави себи противправну имовинску корист, већ да је њена намера била да се са тим новцем само послужи и исти врати. Стога је, према ставу браниоца, радње окривљене требало правно квалификовати као кривично дело послуга из члана 365. КЗ, а правна оцена дела окривљене као кривично дело проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. КЗ, па је последица повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на штету окривљене јер је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити.

Врховни касациони суд налази да су неосновани изнети наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на погрешну правну квалификацију предметног кривичног дела.

Наиме, суштинска разлика између кривичног дела проневера из члана 364. КЗ и кривичног дела послуга из члана 365. КЗ састоји се у томе што код учиниоца кривичног дела проневера постоји намера да себи или другом прибави противправну имовинску корист, присвајањем новца, хартија од вредности или других покретних ствари које су му поверене у служби или на раду у државном органу, предузећу, установи или другом субјекту или радњи, док код учиниоца кривичног дела послуга из члана 365. КЗ, ове намере нема и радња тог кривичног дела је неовлашћено

послуживање новцем или другим покретним стварима, које представља привремено узимање тих ствари ради њиховог коришћења са намером да се исте врате.

У чињеничном опису дела окривљене Д.Б., наведеног како у диспозитиву оптужног акта тако и у изреци првостепене пресуде, означене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом, укључујући и то да је присвојила новац који јој је био поверен на раду у намери да себи прибави противправну имовинску корист, која намера представља законско обележје предметног кривичног дела.

Да је код окривљене постојала намера да присвајањем новца који јој је био поверен на раду као кординатору смене и ликвидатору благајнику у К. банци, прибави себи противправну имовинску корист произлази из саме радње и околности извршења дела наведених у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде – окривљена је у више наврата без знања и одобрења три оштећена клијента подизала новац са њихових девизних рачуна што је било праћено фалсификовањем налога за исплату новца, а посебно када се има у виду да је подизање новца трајало неколико година од 25.02.2010. до 08.01.2015. године, затим износ одузетог новца, 67.707 евра, као и чињеница која је утврђена правноснажном пресудом, да окривљена наведени новац није вратила.

Следствено изнетом, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног неосновано побија правноснажну пресуду због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а наводима захтева да је окривљена имала намеру да се подигнутим новцем само послужи и исти врати, а не да га присвоји, бранилац окривљене износи сопствено виђење предметног догађаја чиме оспорава чињенично стање утврђено правноснажном пресудом што не може бити предмет испитивања по овом ванредном правном леку.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.